

Hồi thứ một trăm lẻ một

Nhà sư mê gái bị đòn đau

Quần tăng đông đặc tuyên Phật hiệu. Vi Tiểu Bảo khóc một lúc rồi dừng lại. Hối Thông thiền sư nói:

- Sư đệ! Tăng chúng trong bản tự hiện dùng tám chữ “Đại, Giác, Quan, Hối, Trùng, Tĩnh, Hoa, Nghiêm” để xếp thứ tự. Gia sư là Quan Đảm thiền sư đã viên tịch trước đây 28 năm. Chư tăng trong chùa pháp hiệu “Trùng” đều là sư đệ của sư đệ.

Bọn Trùng Quang, Trùng Thông đều đến tham kiến sư thúc. Vi Tiểu Bảo thấy mấy vị lão hoà thượng râu trắng như tơ đều kêu mình bằng sư thúc, và bao nhà sư pháp hiệu có chữ “Tĩnh” đều đã cao tuổi kêu gã bằng sư thúc tổ, gã lấy làm cao hứng. Sau đến những nhà sư lối ba bốn chục tuổi pháp hiệu chữ “Hoa” kêu hấn bằng Thái sư thúc tổ, gã không nhịn được, phá lên cười ha hả. Quần tăng thấy Vi Tiểu Bảo mặt mũi còn ầm lẹ, chưa khô, đột nhiên cười rộ, cũng không nhịn được phải mỉm cười. Bọn Trương Khang Niên vào cáo biệt Vi Tiểu Bảo. Gã nhớ tới Song Nhi liền lấy 50 lượng bạc đưa cho Trương Khang Niên thuê phòng ở dưới chân núi để thị cư trú. Nguyên chùa Thiếu Lâm từ trước tới nay không nghinh tiếp nữ thí chủ nên Song Nhi phải chờ gã bên dưới núi. Gã tưởng chỉ lên chùa đưa thánh chỉ phong tặng và khao thưởng cho chư tăng xong rồi được xuống núi về kinh.. Không ngờ gã phải xuất gia ngay ở chùa Thiếu Lâm. Vi Tiểu Bảo đã thay mình Hoàng đế, lại liệt vào hàng cao tăng mang pháp danh hàng chữ “Hối” nên địa vị gã ở trong chùa rất cao. Nhà sư trụ trì lựa cho gã một căn phòng thiền rất lớn, lại sai 4 tên tiểu sư để gã sai bảo. Hối Thông phương trượng nói:

- Sư đệ ở trong chùa nhất nhất được tự do. Cả những lúc công hoá buổi sớm cũng như buổi tối đều được tùy tiện. Trừ 5 điều cấm giới là sát sinh, uống rượu, dâm tà, nói quàng, trộm cắp còn những điều cấm giới khác, sư đệ giữ được là hay mà không giữ thì thôi, chả cần câu thúc.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Trong 5 điều cấm giới thì điều nói quàng lão gia không giữ được rồi.

Gã hỏi lại:

- Có phải giới đồ không?

Hồi Thông phương trượng sững sốt hỏi lại:

- Đánh bạc ư? Đánh bạc bằng gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đánh bằng tiền.

Hồi Thông mỉm cười nói:

- Trong 5 đại cấm giới không có mục giới đồ. Người khác có thể cấm giới đồ, riêng sư đệ được tùy tiện.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Con mẹ nó, một mình lão gia thì đánh bạc với ai? Chẳng lẽ mình lại đánh với mình. Như vậy không cấm cũng như là cấm rồi.

Vi Tiểu Bảo ở trong chùa mấy ngày không có việc làm. Gã tự nhủ:

- Hoàng Đế bảo ta đi phục thị Lão Hoàng Gia, ngài lại kêu lên chùa Thiếu Lâm xuất gia trước, chẳng hiểu khi nào mới lên Ngũ Đài Sơn?

Một hôm bỗng dung gã tới La Hán Đường thấy Trùng Thông đang dạy võ cho 6 đồ đệ. Chúng tăng nhìn thấy Vi Tiểu Bảo liền khom lưng thi lễ. Vi Tiểu Bảo xua tay gạt đi:

- Các người bắt tất phải thi lễ, cứ tùy tiện luyện võ đi.

Gã thấy 6 nhà sư hàng chữ “Tĩnh” đã tinh thông môn quyền cước, ra tay rất mau lẹ. Lúc chiết chiêu biến hoá khôn lường. So với vị “sư thúc tổ” là gã, chúng còn cao minh hơn nhiều. Gã lại nghe Trùng Thông chỉ điểm cho chúng thế nào là sử quyền cương mãnh có thừa, kinh lực không đủ, phát cước thế nào là lệch bộ vị, hay hơi cao hoặc hơi thấp một chút. Vi Tiểu Bảo hoàn toàn không hiểu nên chẳng lấy chi làm thú vị liền trở gót bỏ đi. Vi Tiểu Bảo vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Ta nghe nói võ công của phái Thiếu Lâm vào hàng đệ nhất thiên hạ. Ta đã đến đây làm hoà thượng không học được chút công phu thì thật là đáng tiếc.

Đột nhiên gã chợt tỉnh ngộ, tự nhủ:

- À phải rồi! Tiểu Hoàng Đế sai ta đến chùa Thiếu Lâm xuất gia là cốt để ta học được chút công phu đặng bảo vệ Lão Hoàng Gia đắc lực hơn. Nhưng hỡi ôi! Sư phụ ta đã chết đi cách đây 28 năm rồi thì còn lấy ai truyền thụ võ công cho ta?

Gã trầm ngâm một lát chợt hiểu ra rằng:

- Lão hoà thượng trụ trì nơi đây bảo ta làm sư đệ lão là để ta không có sư phụ. Lão trọc này xảo quyệt thật. Hừ! Phải rồi! Lão tưởng ta là người thân tín của Hoàng Đế, một vị quan lớn người Mãn Châu nên lão không chịu đem võ công thượng hạng truyền cho một tên Thát Đát. Chà chà! Lão này thâm quá! Nhưng lão không dạy ta, chẳng lẽ ta không biết nhìn mà học lấy?

Theo lệ luật võ lâm, thì khi môn đồ luyện võ mà có người ngoài trông vào thì bất kỳ môn phái nào cũng là điều đại kỵ, nhưng “Hồi Minh thiên sư” đây là vị “cao tăng tiền bối” trong bản tự, thì bọn đồ tử đồ tôn ở bản phái đang luyện võ, gã có đứng ngoài xem cũng chẳng ai dám dị nghị. Vì Tiểu Bảo ở trong chùa đi hết các viện lạc, nhìn đông ngó tây, ở đâu cũng thấy mọi người luyện tập võ công. Mỗi nơi gã đều đứng coi một lát. Đáng tiếc là vị “cao tăng” này căn bản võ công lại nông cạn quá chừng. Ngày trước tuy gã được Hải Đại Phú truyền thụ một chút nhưng lại không phải là võ công chân thực. Sau Trần Cận Nam có truyền cho gã một chút bí quyết về nội công thì gã lại chưa thực tâm rèn luyện. Võ công phái Thiếu Lâm cực kỳ tinh thông, rộng rãi, Vì Tiểu Bảo đã tự do coi họ rèn luyện, chưa chắc đã được bổ ích gì. Vì Tiểu Bảo ở chùa Thiếu Lâm nhớn nhoe mấy tháng trời. Đông qua, Xuân lại, gã chưa học được chút võ công nào nhưng được cái tính nết xuề xòa lại thích kết giao bằng hữu. Địa vị gã ở trong chùa ngang hàng với phương trượng tức là vào hàng tiền bối. Gã chịu giao du với kẻ vai dưới nên quần tăng coi hấn rất là thân thiết. Một hôm gió xuân hoà ấm. Vì Tiểu Bảo thấy trong mình khoan khoái, gã ở lý trong chùa bầu bạn với chư tăng mãi cũng chán. Gã ra cửa chùa, thả chân bước xuống núi, bụng bảo dạ:

- Lâu nay không gặp Song Nhi, không hiểu con tiểu nha đầu này sống một mình tình trạng ra sao? Âu là ta thử đi kiếm thị.

Gã tới gần quán đón khách ở ngoài chùa bỗng nghe thấy tiếng người huyền não thì mừng thầm tự nhủ:

- Hay quá! Hay quá! Đã có tiếng người xôn xao, tất là có chuyện lạ. Ta hãy ra coi cho đỡ buồn!

Gã liền rảo bước tiến về phía trước, lại nghe có tiếng đàn ông lẫn tiếng con gái trong trẻo vọng lại. Khi tới gần trong quán gã thấy 2 cô gái nhỏ tuổi đang cãi lộn với 4 nhà sư bản tự. Bốn nhà sư vừa ngó thấy Vi Tiểu Bảo đồng thanh nói:

- Sư thúc tổ đã đến kìa. Xin lão nhân gia phát lạc vụ này cho.

Chúng ra ngoài quán nghênh tiếp, khom lưng thi lễ rất cung kính. Bốn nhà sư gầy phấp danh ở hàng chữ “Tĩnh”. Vi Tiểu Bảo biết bọn chúng phụ trách việc tiếp khách bên ngoài đến lễ chùa. Ngày thường chúng ăn nói rất dễ nghe, thái độ vui vẻ, khả ái mà không hiểu hôm nay sao lại gây lộn với 2 thiếu nữ? Lúc gã đưa mắt nhìn 2 thiếu nữ thì thấy một cô lối 20 tuổi mình mặc áo lam, còn một cô nữa nhỏ hơn, chừng 16,17 tuổi mặc áo màu lục. Vi Tiểu Bảo vừa trông thấy cô bé, bất giác trái tim đập thình thịch dường như trước ngực bị cây thiết trụ vô hình đánh một đòn nặng. Chỉ trong chớp mắt gã thấy môi khô, miệng ráo. Gã trợn mắt, há miệng tính thào trong bụng:

- Ta chết rồi! Ta chết rồi! Trong thiên hạ sao lại có người con gái đẹp đến thế này? Nếu ta lấy được nàng làm vợ thì dù Tiểu Hoàng để có gạ đổi ngôi cho ta, ta cũng không thềm.

Vi Tiểu Bảo điên đảo thần hồn không còn biết gì nữa. Gã lảm bảm:

- Trên trời dưới đất, rừng giáo mưa tên, núi đao vạc dầu, bất luận gặp trường hợp nguy hiểm nào ta cũng phải lấy được cho được nàng làm vợ mới nghe.

Hai thiếu nữ thấy 4 nhà sư hô một tên tiểu hoà thượng là ”Sư thúc tổ” lại thủ lễ cực kỳ cung kính thì lấy rất làm lạ kỳ. lát sau 2 cô lại thấy gã dương cặp mắt lên đứng thộn mặt ra, nhìn tròn trọc vào thiếu nữ áo lục không chớp, càng không hiểu ra làm sao. Dù là một chàng trai thông thường cũng chẳng nên vô lễ như vậy, huống chi một nhà sư đã xuất gia đầu Phật. Nữ lang áo lục hai má đỏ bừng, quay mặt nhìn ra chỗ khác. Thiếu nữ áo lam sắc mặt đầy vẻ tức giận. Vi Tiểu Bảo mê mẩn tâm thần, chẳng biết làm gì nữa, tự hỏi:

- Tại sao nàng lại quay mặt đi? Mặt nàng ứng hồng coi đẹp như tiên. Cả trăm cô điểm lớn, điểm nhỏ ở Lệ Xuân Viện đứng xếp hàng cũng chả có ả nào sánh nổi cái gót chân của nàng. Nụ cười của nàng dù ta phải bỏ cả vạn lạng bạc ra mua cũng chẳng phải là đắt.

Gã xuất thân từ nơi hồng lâu kỹ viện lại chưa từng đọc sách nên trong lòng chỉ có hình ảnh kỹ nữ và tiền bạc để hình dung con người tuyệt mỹ.

Tuy cái đó là thô tục nhưng lại là thành tâm, chỉ ý của gã phát ra. Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Con mẹ nó! Nào Phương Di, nào Mộc Kiếm Bình, nào Hồng giáo chủ phu nhân, nào Kiên Ninh công chúa, nào Song Nhi, nào cô gái đã gieo xúc sắc, tất cả bấy nhiêu người góp lại để mà so sánh cũng còn thua xa vị nữ lang trước mặt đẹp như thiên thần này. Vi Tiểu Bảo này không thiết làm Hoàng Đế, chẳng ham ngôi Giáo chủ Thần Long giáo, cũng như chẳng thiết chức Tổng đà chúa Thiên Địa Hội. Dù áo choàng màu vàng, dù quan lớn nhất phẩm triều đình hay gì gì đi nữa ta cũng chẳng thiết. Ta...ta nhất định làm chồng cô này mới thoả chí bình sinh.

Trong khoảnh khắc đầu óc gã quay cuồng biết bao nhiêu ý nghĩ. Gã quyết tâm dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, mạo hiểm muôn thác cũng không lùi bước, cốt lấy sao được người đẹp. Nét mặt gã lúc này trông rất cổ quái. Bốn nhà sư và hai cô gái nhìn Vi Tiểu Bảo chợt thấy gã lúc thì nghiêng rãng nghiêng lợi, lúc thì hý hý hửng hửng chẳng khác gì kẻ điên khùng đều ngạc nhiên. Tĩnh Thế và Tĩnh Thanh hoà thượng gọi luôn mấy câu:

- Sư thúc tổ! Sư thúc tổ!

Vi Tiểu Bảo vẫn không nghe thấy gì, cứ đứng ngây người ra. Một lát sau gã như người trong mộng chợt tỉnh giấc thở phào một cái. Thiếu nữ áo lam ban đầu tưởng gã là một kẻ hiếu sắc, khinh bạc, sau nhìn thấy thần sắc gã không phải như vậy liền cho gã là một kẻ si ngốc. Cô mỉm cười nói:

- Tên tiểu hoà thượng này mà là sư thúc tổ của các vị ư?

Tĩnh Thế vội đáp:

- Cô nương nên giữ lời lẽ cho lịch sự hơn một chút. Đây là vị cao tăng pháp hiệu Hối Minh tức là một trong hai vị đứng hàng chữ “Hối” của bản tự. Lão nhân gia là sư đệ của chương môn phương trượng đó.

Nữ lang áo lục cười nói:

- Tỷ tỷ ơi. Y lừa gạt ta đó. Chúng ta đừng mắc bẫy y. Tên tiểu pháp sư này mà lại là một vị cao tăng được chăng?

Câu nói ngọt ngào rất lọt tai khiến cho Vi Tiểu Bảo nghe xong mà hồn xiêu phách lạc. Gã không nhịn được lặp lại:

- Tên tiểu pháp sư này mà lại là một vị cao tăng được chăng?

Gã học lại câu này càng tỏ ra là quân vô lại, đàng điếm. Hai vị nữ lang tỏ ra rất tức giận, sa sầm nét mặt còn bốn nhà sư vào hàng chữ “Tĩnh” cũng cảm thấy vị tiểu sư thúc tỏ ra quá sàm sỡ nên rất hổ thẹn. Thiếu nữ áo lam hắng giọng rồi hỏi:

- Người mà là cao tăng chùa Thiếu Lâm ư?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Sư là sư chứ chẳng phải cao tăng chi hết. Cô coi ta thấp lùn thế này thì bất quá là nhà sư lùn tịt chứ bảo là cao tăng sao được?

Thiếu nữ áo lam giương cặp lông mày lên, đồng dặc nói:

- Sư phụ chúng ta thường bảo võ học ở chùa Thiếu Lâm là nguồn gốc võ học trong thiên hạ, lại có 72 đường tuyệt kỹ, cao minh khôn lường. Chị em ta đem lòng kính mộ mới đến chiêm ngưỡng. Không ngờ võ công nơi đây lại rất tầm thường mà sư sãi trong chùa còn không giữ thanh qui, mồm mép lém lầu, nói toàn chuyện lưu manh đầu đường xó chợ, thật khiến cho người ta thất vọng.

Cô quay lại bảo nữ lang áo lục:

- Muội tử! Chúng ta đi thôi!

Cô nói rồi trở gót ra khỏi nhà quán. Tĩnh Thanh lạng người ra đến trước mặt cô nói:

- Nữ thí chủ đến chùa Thiếu Lâm hành hung đánh người. Các vị có muốn bỏ đi thì hãy để danh hiệu của sư tôn lại.

Vi Tiểu Bảo nghe Tĩnh Thanh nói đến bốn chữ ”hành hung đánh người” thì nghĩ bụng:

- Té ra hai cô này đã đánh bọn Tĩnh Thanh, không trách gì bọn họ làm huyên náo.

Gã lại ngó thấy má bên trái của Tĩnh Thanh và Tĩnh Thế đều có vết bàn tay đỏ ửng. Hiển nhiên chúng đã bị tát tai. Gã tự nhủ:

- Quần tăng chùa Thiếu Lâm tên nào võ công cũng không đến nỗi kém cỏi mà còn không tránh kịp cái bạt tai, vậy võ công của 2 vị cô nương này ghê gớm lắm.

Thiếu nữ áo lam đáp:

- Các người bản lãnh thấp kém như vậy mà cũng đòi cô nương để danh hiệu của gia sư lại ư? Này! Này! Bản cô nương cho các người hay: Các người không đáng đâu!

Tĩnh Thế đã ném mùi đau đớn vì cô này, lại hiểu rằng bọn mình 5 người ở đây quyết không ngăn cản được 2 cô, mà để các cô xuống núi rêu rao đã tát tai hai nhà sư chùa Thiếu Lâm thì còn gì là oai danh bản tự? Nhất là các cô lại không biết rõ địa vị của chúng. Tĩnh Thế nghĩ vậy liền nói:

- Bọn bản tăng 4 người chỉ phụ trách việc đón tiếp các vị thí chủ. Đã là kẻ xuất gia thì phải lấy hoà khí làm đầu, khi nào dám cùng người động thủ một cách càn rỡ? Nếu 2 vị muốn lãnh giáo võ công của tệ tự thì xin nán lại một chút để bản tăng về mời mấy vị sư bá, sư thúc ra tiếp kiến 2 vị.

Nhà sư nói rồi trở gót chạy vào chùa. Đột nhiên bóng xanh lấp loáng. Tĩnh Thế tức giận quát:

- Nữ thí chủ...

Nhà sư vừa mở miệng bỗng nghe đánh “bình” một cái! Nhà sư ngã lộn đi một vòng. Nguyên thiếu nữ áo lam đã chạy lại móc chân làm cho y ngã nhào. Tĩnh Thế đứng phắt dậy. Trong cơn nóng giận nhà sư vung tay mặt ra chiêu “Đảo đảo kim chung” đánh xuống vai bên tả đối phương. Thiếu nữ áo lam quay tay trái lại một cái. Những tiếng “rắc rắc” vang lên. Tĩnh Thế đã bị cô vịn cánh tay trật khớp. Những tiếng la “úi chao” cùng những tiếng lắc cắc vang lên liên tiếp. Thủ pháp của thiếu nữ mau lẹ phi thường. Chỉ trong khoảnh khắc bọn Tĩnh Thanh 3 người đều bị đánh ngã. Thiếu nữ đã sử dụng những thủ pháp “Phân cân thác cốt” hoặc “Đoạn uyển cốt” hoặc “Chiếc tất loan”. Bốn nhà sư té xuống rồi hoàn toàn mất hết khả năng kháng cự. Vì Tiểu Bảo sợ quá, tay chân luống cuống, không biết làm thế nào. Đột nhiên cổ áo xiết chặt, gã đã bị thiếu nữ tóm lấy. Tất cả các yếu huyệt sau gáy đều bị phong tỏa, người gã nhũn ra, mất hết khí lực. Gã thấy thiếu nữ áo lam đứng trước mặt mình, vậy người tóm gã dĩ nhiên là thiếu nữ áo lục. Gã mừng như phát điên reo lên:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Gã cho là được thiếu nữ áo lục tóm gáy thì đời gã ở cõi nhân gian này cũng không phải là uổng. Gã còn ao ước được nữ lang đá vào mình gã mấy cước, đánh vào đầu mấy quyền rồi gã có phải chết ngay cũng là phúc đức cho gã lắm. Lúc này mùi u hương thoang thoảng đưa vào mũi. Gã lại mê mẩn kêu lên:

- Thơm quá! Thơm quá!

Thiếu nữ áo lam tức giận quát lên:

- Thằng lỏi đầu trọc này thật là đốn mạt. Muội tử! Hãy cắt mũi hấn đi!

Lại nghe thanh âm trong trẻo ở đằng sau cất lên:

- Hay lắm! Để tiểu muội móc mắt gã đã!

Vi Tiểu Bảo lại thấy ngón tay mềm mại đè vào mi mắt trái. Gã la lên:

- Cô nương từ từ mà móc! Đừng làm lẹ quá!

Nữ lang áo lục lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hay hơn hết là cô nương cứ nắm bàn tăng thế này vĩnh viễn đừng bao giờ buông tha.

Nữ lang tức giận hỏi:

- Tên thầy chùa con nít này! Người chết đến gáy rồi mà còn thả lời hoa nguyệt.

Vi Tiểu Bảo bỗng thấy mắt đau nhói lên. Gã hiểu là nữ lang định móc mắt gã thật sự. Trong lúc cực kỳ kinh hãi, gã cúi đầu xuống. Dĩ nhiên mỗi phong tình trong dạ đều tiêu biến hết. Cả 6 chiêu cứu mạng mà Hồng giáo chủ và Hồng phu nhân truyền thụ gã cũng quên sạch. Vi Tiểu Bảo xoay tay lại, chỉ mong gạt được bàn tay của nữ lang áo lục đang túm chặt cổ áo gã, nhưng huyết đạo bị phong tỏa, cánh tay hoàn toàn bất lực. Nữ lang lại phóng một chưởng đánh mạnh vào sau lưng gã. Vi Tiểu Bảo la làng:

- Uí chao! Ôi mẹ ơi là mẹ!

Gã xoay 2 tay xua loạn lên. Đột nhiên bàn tay gã sờ đúng vào chỗ mềm xèo trước ngực nữ lang rồi nắm lấy. Nữ lang vừa kinh hãi vừa hổ thẹn. Cô đưa 2 tay vào trong chup cánh tay Vi Tiểu Bảo mà vận bật lên những tiếng rắc rắc. 2 khớp xương khuỷu tay gã đã bị gãy trật rồi. Chiêu này của cô được kêu bằng “Nhũ yêu quỷ xào” Cái tên nghe thanh nhã mà thực ra là một đòn sát thủ cực kỳ lợi hại trong môn “Phân cân tháo cốt thủ”. Tiếp theo nữ lang vung chân đá Vi Tiểu Bảo một cước ra xa hơn trượng, té huych xuống đất. Trán gã đập vào cột trong quán đánh chát

một tiếng. Máu tươi chảy đầm đìa. Vi Tiểu Bảo đau quá suýt nữa ngất đi. Nữ lang vẫn còn phần nộ đến cực điểm. Hàn quang lấp loáng. Cô đã rút ở sau lưng một thanh Liễu diệp đao. Cô cầm đao chém xuống lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo vội trần mình đi, lặn vào dưới cái găm bàn đá ở giữa quán. Nhát đao của nữ lang chém trúng bàn đá. Hoả quang toé ra tứ phía. Cô lại vung chân trái đá Vi Tiểu Bảo ra khỏi găm bàn. Thiếu nữ áo lam vội la lên:

- Muội tử! Đừng có giết người!

Nữ lang áo lục lơ đi như không nghe thấy. Cô lại vung đao chém xuống lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo la hoảng:

- Trời ơi! Ôi mẹ ơi là mẹ!

Nữ lang áo lục lại chém tiếp 2 đao làm cho Vi Tiểu Bảo đau thấu xương. May mà gã mặc áo hộ thân nên chưa mất mạng. Nữ lang áo lục toan chém nữa nhưng nữ lang áo lam đã rút đao ra gạt đánh “choang” một tiếng. Cô nói:

- Gã tiểu hoà thượng này không sống được nữa rồi. Chúng ta đi thôi.

Cô sợ giết nhà sư chùa Thiếu Lâm thì tai hoạ khôn lường. Nữ lang áo lục bị nhục, đột nhiên 2 hàng châu lệ chảy chứa chan xuống má. Cô vung đao lên đâm vào cổ mình. Thiếu nữ áo lam hốt hoảng kêu to:

- Muội tử! ..Muội tử... không thể chết được..

Tuy mũi đao bị gạt ra nhưng lưỡi đao đã suốt qua cổ, máu chảy chan hoà. Nữ lang áo lục mắt tối sầm lại, té xuống ngất đi. Thiếu nữ áo lam bỏ cương đao xuống, ôm lấy cô ta gọi thất thanh. Bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng người:

- A di đà phật! Mau mau cứu người!

Thiếu nữ áo lam mếu máo:

- Không.. không cứu được nữa rồi..

Bỗng thấy một bàn tay từ sau lưng đưa ra, chĩa ngón điểm vào quanh vết thương của nữ lang áo lục. Đồng thời có tiếng người nói:

- Cứu người là gấp! Xin cô nương miễn trách!

Lại nghe mấy tiếng “roac roac” vang lên. Người kia đã xé vạt áo để buộc vết thương ở cổ nữ lang. Người đó lại cúi xuống bồng cô lên. Thiếu

nữ áo lam luống cuống, đứng ngăn người ra. Cô trông rõ một vị lão tăng râu bạc chùng xuống trước ngực bông nữ lang áo lục chạy như bay lên núi. Trong lúc hốt hoảng, thiếu nữ áo lam đành chạy theo sau. Cô trông rõ một vị cao tăng bông em mình chạy như bay lên chùa Thiếu Lâm . Vi Tiểu Bảo thoát chết, từ trong gầm bàn chui ra. Gã lẩm bầm:

- Cô em này ... dữ quá! Sao cô lại liều mình tự tử? Nếu mà chết thật thì làm thế nào? Ta.. ta trốn con mẹ nó đi cho xong..

Nhưng gã nghĩ đến người thiếu nữ tư dung tuyệt thế. Lòng gã lại rộn lên, gã tự nhủ:

- Mình có trốn cũng không thoát được, Chi bằng đi coi xem sao!

Trán gã toát mồ hôi nhỏ giọt. Gã gắng gượng bò lên núi. Vi Tiểu Bảo mới đi được chừng mười bước thì thấy mười mấy nhà sư trong chùa chạy ra cổng gã cùng 4 nhà sư hàng chữ “Tĩnh” đưa về chùa. Vi Tiểu Bảo cùng 4 nhà sư kia đều bị 2 cô gái vịn trật khớp tay. Phép cầm nã nguyên là môn võ công sở trưởng của phái Thiếu Lâm. Lập tức có nhà sư đến ráp lại những khớp xương bị trật. Cả 5 người ngồi trong thiện điện ngơ ngác nhìn nhau, ai cũng lộ vẻ cực kỳ bẽ mặt. Sau một lúc Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta phải đi coi!

Gã hỏi cho biết 2 vị nữ lang hiện đang ở đâu thì có một nhà sư cho biết họ đang ở thiền phòng phía đông. Gã liền đi về phía đó, nhưng vừa quanh hết dãy hành lang đã thấy 8 nhà sư tay cầm khí giới xăm xăm đi tới.